

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 114.949 van 24 januari 2003
in de zaak A. 60.792/X-9638.**

In zake : Georges LAMBRECHT,
die woonplaats kiest bij
Advocaat H. DEKEYZER,
kantoor houdende te 8210 VELDEGEM,
Torhoutsesteenweg 266

tegen :

het Vlaams Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. Taelman,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Coupure 5.

D E R A A D V A N S T A T E, X e K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Georges LAMBRECHT op 10 november 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden van 12 september 1994, houdende verwerping van zijn beroep tegen de beslissing van 17 maart 1994 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hem de vergunning wordt geweigerd voor het regulariseren van zestien torensilo's, vier houten paardenstallen en een hoogspanningscabine aan de Bunderstraat te Kruishoutem, op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 840 m;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op de beschikking van 4 juli 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op de regelmatig gewisselde laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 6 december 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. DIERENDONCK die, loco Advocaat H. DEKEYZER verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat P. AERTS die, loco Advocaat P. Taelman verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur A. VAN MINGEROET;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker op 6 september 1993 een aanvraag indient tot het regulariseren van 16 torensilo's, vier houten paardenstallen en een hoogspanningscabine gelegen aan de Bunderstraat te Kruishoutem, op een perceel kadastraal bekend Sectie A, nr. 840 m; dat dit perceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgestelde gewestplan Oudenaarde is gelegen in agrarisch gebied; dat, gelet op het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kruishoutem op 29 november 1993 de vergunning weigert; dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 17 maart 1994 het door verzoeker ingediend beroep verwerpt; dat op beroep van verzoeker, de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden op 12 september 1994 het thans bestreden besluit neemt; dat dit besluit onder meer overweegt dat bedoeld perceel volgens het gewestplan Oudenaarde is gelegen in agrarisch gebied, dat zulk gebied, overeenkomstig artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, bestemd is voor de landbouw in de ruime zin en behoudens bijzondere bepalingen enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten benevens verblijfgelegenheden voor zover

deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven mag bevatten, dat verzoeker op de percelen tussen de Bunderstraat en de Hinneknokweg, een landelijke zijweg van eerstgenoemde buurtweg, een varkensmesterij en een voederbedrijf uitbaat, dat op perceel nr. 840 m een villa staat met erachter de bedrijfsgebouwen en zestien silo's, dat aan de linkerkant van de bedrijfsgebouwen drie varkensstallen staan, dat tevens in het verlengde van de oprit een hoogspanningscabine van 7,25 bij 3,10 m staat, met een paardenstal van 12 op 3,51 m die een overkraging van 0,93 m omvat, dat het te regulariseren voorstel de zestien silo's omvat, de hoogspanningscabine en vier paardenboxen, deze laatste de hogervernoemde paardenstal zijnde, dat (overigens) op de weide, zijnde perceel nr. 548 a naast de varkensstallen, niet op plan aangegeven paardenstallen staan en dat een oefenpiste is aangelegd; dat het besluit vervolgens overweegt wat volgt :

"Overwegende dat met betrekking tot de bij gewestplan voorgestelde planologische voorschriften de aldaar gevoerde varkenskweekactiviteiten overeenstemmen met de bindende voorschriften van het gewestplan; dat inzake de aanvraag tot het plaatsen van silo's en de electriciteitscabine, ten dienste van de produktie-eenheid van veevoerders, het onderzoek uitwijst dat gelet op de omvang en de aard van de activiteiten, het hier gaat om een bedrijf met industrieel karakter; dat het Bestuur Landinrichting in zijn advies van 17 augustus 1993 bevestigt dat de silo's, alsmede de electriciteitscabine in functie staan van een zuiver commerciële en ambachtelijke onderneming die los staat van de agrarische activiteit van de aanvrager; dat deze installaties, zowel de silo's als de electriciteitscabine, dan ook als in strijd met de landbouwbestemming van het gebied moeten beschouwd worden";

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 2 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (hierna: stedenbouwwet) en artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen; dat hij het middel toelicht als volgt :

"De bestreden weigeringsbeslissing is ingegeven door de onverenigbaarheid van de silo's en de HST-cabine met de bestemming van het vigerende gewestplan van Oudenaarde (agrarisch gebied). De silo's en de HST-cabine worden als het ware als een 'veevoederfabriek' bestempeld.

In werkelijkheid gaat het helemaal niet om een 'industriële veevoederfabriek', doch slechts om een bijkomende productie van veevoerders die mede in verband moet gebracht worden met de varkensfokkerij. Gelet op de feitelijke gegevens kan de rechtstreekse band tussen de veevoederproductie en varkensteelt in hoofde van verzoeker moeilijk betwist worden. De veevoederproductie-eenheid kan dan ook niet als een 'zuiver commerciële en ambachtelijke onderneming die los staat van de agrarische activiteit van verzoeker' beschouwd worden.

De inrichtingen van verzoeker zijn een para-agrarisch bedrijf in de zin van artikel 11 van het K.B. van 28 december 1972. Uit de omzendbrief van 3 augustus 1979 houdende toelichting bij het K.B. van 28 december 1972 (niet gepubliceerd in het B.S.) blijkt dat graansilo's horend bij een volwaardig land- of tuinbouwbedrijf kunnen aanvaard worden binnen agrarisch gebied, indien het er ruimtelijk mee geïntegreerd is en indien het geleid wordt door dezelfde bedrijfsleider als het land- of tuinbouwbedrijf.

(...)

De HST-cabine kan al evenmin geweigerd worden wegens onverenigbaarheid met het gewestplan omdat het als onderdeel van het para-agrarisch bedrijf moet beschouwd worden.

De inplanting van de graansilo's en de HST-cabine is daarom verenigbaar met de bestemming 'agrarisch gebied' van het betrokken gewestplan.";

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden dat niet wordt betwist dat het perceel, waarop de inrichtingen werden opgericht, volgens de planologische voorschriften van het bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 vastgestelde gewestplan Oudenaarde gelegen is in agrarisch gebied, dat luidens artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen "zulk gebied bestemd (is) voor de landbouw in de ruime zin en behoudens bijzondere bepalingen enkel de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woningen van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en (...) eveneens para-agrarische bedrijven mag bevatten"; dat noch de bestendige deputatie noch zichzelf het bedrijf als een agrarisch of para-agrarisch bedrijf beschouwt, maar integendeel het bedrijf, gelet op de omvang en de aard van de activiteiten, als een industrieel bedrijf dat onverenigbaar is met het agrarisch gebied; dat de verwerende partij in haar verweer verder steun zoekt in de criteria welke zouden zijn bepaald in de niet-bekendgemaakte toelichting bij het koninklijk besluit van 28 december 1972; dat ook het bestuur Landinrichting in zijn advies van 17 augustus 1993 stelt dat de silo's, alsook de elektriciteitscabine in functie staan van een zuiver commerciële en ambachtelijke activiteit die losstaat van de agrarische activiteit van de aanvrager; dat de verwerende partij concludeert dat de inrichtingen waarvoor een regularisatie is aangevraagd in strijd zijn met de landbouwbestemming van het gebied;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord onder meer repliceert dat de inrichtingen waarvoor zij de regularisatie heeft aangevraagd, opgericht zijn in functie van en ter ondersteuning van de bestaande landbouwexploitatie en geenszins een louter commercieel karakter hebben aangezien de silo's en de elektriciteitscabine hoofdzakelijk dienen om in de eigen behoeften van

het landbouwbedrijf te voorzien; dat artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 het heeft "over landbouw in de ruime zin , terwijl, voor zover het para-agrarisch karakter van de inrichtingen niet zou kunnen weerhouden worden, ook gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt uitdrukkelijk worden toegelaten, mits naleving van bepaalde afstandsnormen, afstandsnormen welke zelfs niet van toepassing zijn wanneer het een uitbreiding van een bestaand bedrijf is, wat hier duidelijk het geval is"; dat verzoeker, onder verwijzing naar de rechtspraak van de Raad, die stelt dat het begrip para-agrarisch bedrijf moet worden begrepen in de spraakgebruikelijke betekenis van het woord, zijnde bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en er op afgestemd is, doet gelden dat "voor wat (...) de silo's en de electriciteitscabine (betreft) niet kan worden ontkend dat zij gericht zijn op en aansluiten bij de bestaande exploitatie, vermits zij hoofdzakelijk op de voorziening in eigen behoeften zijn gericht, en niet op de commerciële beleving van derden, terwijl ook de paardenstallen nauw aansluiten bij de bestaande exploitatie en onder druk van de nieuwe en te verwachten wetgevingen mbt. de intensieve varkensteelt een noodzakelijke diversificatie vormen"; dat hij verder stelt dat deze inrichtingen noodzakelijk zijn voor het voortbestaan van zijn landbouwbedrijf;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie aan het voorgaande niets wezenlijks toevoegt;

Overwegende dat artikel 11, 4.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen luidt als volgt :

"De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgellegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op tenminste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 m en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.";

Overwegende dat verzoeker stelt dat "de inrichtingen (...) een para-agrarisch bedrijf (zijn)"; dat noch het aangehaalde artikel 11, 4.1, noch enige andere

bepaling van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972, het begrip 'para-agrarische bedrijven' definieert; dat bij ontstentenis van nadere omschrijving terzake, de term 'para-agrarisch bedrijf' in zijn spraakgebruikelijke betekenis moet worden begrepen; dat daaronder moet worden verstaan bedrijven waarvan de activiteit onmiddellijk bij de landbouw aansluit en erop afgestemd is;

Overwegende dat de verwerende partij ter beoordeling van het para-agrarisch karakter van een bedrijf tevergeefs steun zoekt in de criteria welke zouden zijn bepaald in de ministeriële circulaire van 3 augustus 1979 houdende toelichting bij het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat die, overigens niet bekendgemaakte, toelichting geen enkele verordenende kracht bezit, doch enkel de waarde heeft van een voorlopig standpunt van het bestuur ten aanzien van de betekenis of de draagwijdte van reglementaire bepalingen; dat de rechter (uiteeraard) niet door dat standpunt gebonden is;

Overwegende dat bezwaarlijk kan worden betwist dat de silo's en de electriciteitscabine, waarvan uit de gegevens van de zaak blijkt dat ze dienen voor de aanmaak van veevoeder, bij de landbouw aansluiten en er op afgestemd zijn; dat ze derhalve deel uitmaken van een para-agrarisch bedrijf in de zin van artikel 11, 4.1, van voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972; dat de overweging in het bestreden besluit, met name "dat inzake de aanvraag tot het plaatsen van silo's en de electriciteitscabine, ten dienste van de produktie-eenheid van veevoerders, het onderzoek uitwijst dat gelet op de omvang en de aard van de activiteiten, het hier gaat om een bedrijf met industrieel karakter", het voorgaande niet weerlegt; dat een bedrijf dat als para-agrarisch kan worden beschouwd, immers niet ophoudt para-agrarisch te zijn doordat het te omvangrijk wordt; dat evenmin valt in te zien waarom een "para-agrarisch bedrijf" geen commercieel, ambachtelijk of industrieel karakter zou mogen hebben; dat weliswaar luidens artikel 2 van het Wetboek van Koophandel "alle verrichtingen van industriële ondernemingen, zelfs wanneer de ondernemer slechts de voortbrengsels van zijn eigen grond verwerkt" een daad van koophandel zijn "voor zover het geen verwerking betreft die normaal bij landbouwbedrijven behoort"; dat uit artikel 11 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen echter niet kan worden afgeleid dat de agrarische gebieden zijn voorbehouden aan bedrijven waarin geen daden van koophandel worden gesteld; dat overigens de stedenbouwwet (thans het decreet betreffende de ruimtelijke ordening

gecoördineerd op 22 oktober 1996), welke tot rechtsgrond dient van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen, geen wet is tot organisatie van, of toezicht op de landbouw als economische bedrijvigheid; dat tenslotte in vermeld artikel 11 met zoveel woorden is bepaald dat de niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven een industrieel karakter kunnen hebben; dat hieruit volgt dat ook para-agrarische bedrijven met een industrieel karakter in een agrarisch gebied kunnen worden toegelaten; dat het bestreden besluit artikel 11 van het voornoemd koninklijk besluit van 28 december 1972 schendt; dat het eerste middel gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 12 september 1994 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden, houdende de verwerping van het beroep van George LAMBRECHT tegen de beslissing van 17 maart 1994 waarbij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen hem de vergunning weigert tot regularisatie van zestien silo's, vier houten paardenstallen en een elektriciteitscabine gelegen aan de Bunderstraat te Kruishoutem, kadastraal bekend Sectie A, nr. 840 m.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig januari 2003, door de Xe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. BOVIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	C. ADAMS,	staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.